

Alkotmánybíróság
Dr. Bitskey Botond Főtitkár úr részére

Budapest

Pf.: 773.

1535

Ügyszám: IV/1200-2/2018

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/1200-3/2018	
Érkezett: 2018 OKT 01.	
Példány: 2	Kezelőiroda:
Melléklet: 8 db	du!

1

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Tisztelt Főtitkár Úr!

Alulírott, Dr. Borbás Péter (2400 Dunaújváros, Vasmű út 39.III.305.) ügyvéd, Dr. Szendrényi Vilmos képviselőjében, a **IV/1200-2/2018. szám** alatt folyamatban lévő alkotmányjogi panasz eljárásban, hivatkozással 2018. augusztus 24.-én kelt és általam 2018. szeptember 3.-án átvett, tájékoztatás és hiánypótló felhívásban foglaltaknak megfelelően, és a megadott határidőn belül a korábbi alkotmányjogi panaszt az alábbiakkal egészítem ki, illetve az alábbiak szerint kiigazítom és pontosítom:

I. A tájékoztatásban szerepel:

„Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseként jelölte meg továbbá az Alaptörvény Nemzeti Hitvallását, továbbá a H) cikk (2)-(3) bekezdését. Ezzel összefüggésben tájékoztatom, hogy a hivatkozott rendelkezések nem szabályoznak az indítványozó számára biztosított alapjogot, így indítványának ezekre az alaptörvényi rendelkezésekre alapított része nem felel meg az Abtv. 27. §-ában foglalt feltételeknek.”

Az Alaptörvényben az államszervezeti rendelkezések többnyire nem, az alapjogi katalógus rendelkezései pedig szinte mindig Alaptörvényben biztosított jognak minősülnek. Ugyanakkor számos alaptörvényi rendelkezés egyik kategóriába sem sorolható be egyértelműen. Amikor az Alkotmánybíróság az Alaptörvényben biztosított jog fogalmát értelmezi, akkor az egyes alaptörvényi rendelkezéseket sorolja be a két kategória valamelyikébe (esetleg mindkettőbe). Álláspontom szerint nem helyes mereven értelmezni, hogy a hivatkozott rendelkezés az Alaptörvény mely részéhez tartozik. Az egyes rendelkezések között lehet kölcsönhatás, összefüggnek egymással. Az adott ügy teljes egészét értékelve, egyedileg mérlegelve lehet eldönteni, hogy a bírósági döntés sértette-e az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogait.

Alkotmányjogi panaszomban megjelölt, az Alaptörvény fenti rendelkezései valóban nem főképpen az Alaptörvény SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG fejezetéhez köthető alapjogi normákban szerepelnek. Ugyanakkor ezen rendelkezések megsértése a bírósági döntésben, önmagában a bírósági döntés Alaptörvény ellenességet jelenti (csak nem alapozza meg alkotmányjogi panasz indítvány benyújtását, amennyiben nem sérti az indítványozó alapjogait). Az Alkotmánybíróság mérlegelési eljárása során kialakított értelmezés alapján dönthet arról, hogy a megsértett alaptörvényi rendelkezés közvetlenül vagy közvetetten sértette-e az indítványozó alapjogát.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése alapjogot fogalmaz meg:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

Amennyiben a „tisztességes tárgyaláshoz” összességében hozzátartozik, hogy a tárgyalás során az Alaptörvény Nemzeti Hitvallás, továbbá a H) cikk (2)-(3) bekezdésben megfogalmazott értékekhez és rendelkezésekhez a bíróságnak tartania kell magát döntéshozatali eljárása során (álláspontom szerint hozzátartozik), akkor **ezen alaptörvényi rendelkezések megsértéséből is levezethető az adott esetben a tisztességes eljáráshoz köthető alapjog sértése.**

Az Abtv 29. §-a szerint: *„Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.”*

Álláspontom szerint az Alaptörvény Nemzeti Hitvallásában megfogalmazott cél -az igazság kiteljesítése- valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdése alapozta meg az Alkotmánybíróság 14/2004 (V.7.) AB határozat 2004.241.266.-ban foglaltakat, miszerint:

„Az Alaptörvény az anyagi igazság érvényre juttatásához szükséges és az esetek többségében alkalmas eljárásra ad jogot.”

Amennyiben a bíróság eljárása során kimutathatóan nem törekszik az anyagi igazság érvényre juttatására, döntéseit iratellenes megállapításokra alapozza, akkor sérti a hivatkozott alaptörvényi rendelkezéseket.

Amennyiben a bíróság döntéshozatali eljárása során olyan nyelvi kifejezéseket használ, amelyek többértelműek, nem vagy nehezen értelmezhetőek, sérül a magyar nyelv védelmének kötelezettsége, sérül a jogbiztonság, és ezeken keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjog is.

Az Alaptörvény H) cikk (2)-(2) megfogalmazott nyilatkozat – a magyar nyelv védelme- megsértése a bíróság által a nem egyértelmű szaknyelvi megfogalmazás révén jogbizonytalanságot okozhat. Ez ellentétes a jogállamiság követelményével, ha pedig az adott ügyben sérül a jogbiztonság, akkor sérül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog is, nem beszélhetünk tisztessége bírósági eljárásról.

II. Tisztességes tárgyalás, tisztességes eljárás

A tájékoztatásban szerepel:

„.....alkotmányjogi panaszában az Alaptörvény megsértett rendelkezéseként az alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését jelölte meg, amely a tisztességes hatósági eljáráshoz való alapvető jogot jelenti, szemben az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal.”

Köszönöm Főtitkár Úrnak, hogy tájékoztatásában felhívta figyelmemet erre a tévesztésre. Alkotmányjogi panasz beadványomban tévesen jelöltem meg az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését. A valóságban a XXVIII. cikk (1) bekezdését kívántam meghivatkozni.

Kérem, hogy ennek megfelelően az Alkotmányjogi panaszban szereplő, az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bek. hivatkozását minden esetben a XXVIII. cikk (1) bekezdésére való hivatkozásnak tekintsek.

A tisztességes eljáráshoz való jog az Alkotmányban explicit módon nem nevesített, de az alkotmánybírói gyakorlatban a független és pártatlan bírósághoz való jog, illetve a jogállamiságból eredő eljárési garanciák védelmének egymásra vonatkoztatásából tartalmilag levezetett alkotmányos alapjog (315/E/2003. AB határozat, ABK 2003. október, 741, 743.).

Az Alkotmánybíróság a tisztességes eljáráshoz való jog lényegéről kialakított álláspontját elvi jelentőséggel a 6/1998. (III. 11.) AB határozatban (a továbbiakban: Abh.) foglalta össze. Az Abh.-ban rögzített megállapításokat utóbb több határozat [14/2002. (III. 20.) AB határozat, ABH 2002, 101, 108., 15/2002. (III. 29.) AB határozat, ABH 2002, 116, 118-120., 35/2002. (VII. 19.) AB határozat, ABH 2002, 199, 211.] is megerősítette. Az Abh. szerint **a tisztességes eljárás követelménye olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet megítélni.** Az Alkotmánybíróság eljárásában azonban csupán a tisztességes eljárás megkövetelte általános ismérvek megállapítására van lehetőség. (ABH 1998, 91, 95.)

Az Alkotmánybíróság relevánsnak tekintette azokat a tételeket, amelyeket a jogállamiság, ezen belül a jogbiztonság és az eljárési garanciák összefüggésére általánosságban a 9/1992. (I. 30.) AB határozatban (ABH 1992, 59, 65.), a büntető hatalomra speciálisan pedig a 11/1992. (III. 5.) AB határozatban (ABH 1992, 77, 84-85.) fogalmazott meg. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Alkotmány nem biztosít alanyi jogot az anyagi igazság érvényesülésére. Ezek a jogállam céljai és feladatai. Az Alkotmány az anyagi igazság érvényre juttatásához szükséges - és az esetek többségében alkalmas - eljárásra ad jogot.

Az Alkotmánybíróság az Abh.-ban utalt arra, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye.

Az Alkotmánybíróság a 4/1998. (III. 1.) AB határozatában kimondta: „[a]z Alkotmány **valóban nem azt garantálja, hogy a bírói eljárás eredménye minden esetben helyes lesz, de azt** garantálja, hogy ne szülessen olyan törvényi szabály, amely ezt eleve kizárja. Az anyagi igazság érvényre juttatását ellehetetlenítő szabályozás éppúgy sérti az Alkotmány 2.§ (1) bekezdését, a jogállamiság elvét, mint az eljárési garanciák hiánya”. (ABH 1998, 71, 77.)

A tisztességes eljárás követelményrendszere

1. Tartalmi követelmény

A perek tisztességes lefolytatásához és a tisztességes eljáráshoz való jog a polgári eljárásjog kontextusában azt jelenti (bár a törvény nem definiálja a fogalmat), hogy a bírósági eljárás minden mozzanatában meg kell, hogy feleljen az alapelvi rendelkezéseknek, és biztosítania kell a Pp. I. fejezetében foglalt alapelvek maradéktalan érvényesülését. (Pécsi Ítélőtábla Polgári Kollégiumának 2/2006. véleménye a bírósági eljárás elhúzódása miatti kifogásról; Vita. fórum –Jász-Nagykún-Szolnok Megyei Bíróság Polgári-Gazdasági-Közigazgatási Kollégiumának 3/2003.(X.10.) ajánlása a bíróságok kártérítési felelősségéről).

A Polgári Perrendtartásból idézve:

2. § [A rendelkezési elv]

(2) *A bíróság - törvény eltérő rendelkezése hiányában - a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van.*

Ha bizonyítási eszközökkel egyértelműen igazolt, bizonyított tényeket maga a bíróság ferdíti el, a bizonyított tényeket a bíróság hamisítja meg, és döntését ezen megváltoztatott, valótlan tényekre alapítja, eljárása tisztességtelen, alapjogot sértő.

263. § [A tényállás szabad megállapításának elve]

(1) A bíróság a perben - törvény eltérő rendelkezése hiányában - alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint minden bizonyítékot, amely a tényállás megállapítására alkalmas.

266. § Bizonyítás nélkül megállapítható tények]

(1) A bíróság az ellenérdekű fél által beismert, a felek által egyezően előadott, az ellenfél által bírói felhívás ellenére nem vitatott vagy e törvény értelmében nem vitatottnak tekintendő tényállítást valósnak fogadhatja el, ha annak tekintetében kételye nem merül fel.

(2) A bíróság az általa köztudomásúnak tekintett és az olyan tényeket, amelyekről hivatalos tudomása van, akkor is figyelembe veszi, ha azokra a felek nem hivatkoztak.

268. § [A bizonyítás eszközei]

(1) A bizonyítási eszköznek alkalmasnak kell lennie arra, hogy igénybevételével a bíróság a perben jelentős tények megállapításához felhasználható, a mérlegelés során figyelembe vehető bizonyítékhoz juthasson.

(2) Bizonyítási eszközként különösen tanú, szakértő, okirat, képfelvétel, hangfelvétel, kép- és hangfelvétel, valamint egyéb tárgyi bizonyítási eszköz vehető igénybe.

A bíróság a tényeket szabadon értékelheti, indoklással egybekötve eldöntheti, hogy figyelembe veszi, vagy figyelmen kívül hagyja, vagy részben veszi figyelembe azokat. Egyvalamit azonban nem tehet. Az igazolt tényeket nem másíthatja meg, és pláne nem használhatja fel ezen általa megmásított tényeket döntésének indokaként. Ha ezt megteszi, sérül a tisztességes eljáráshoz való jog.

Az igazolt, bizonyítékokkal alátámasztott tények, valós történések bíróság által történő lényegi megváltoztatása, és ezen megváltoztatott tényekre alapozott érdemi bírósági döntések abszurd gondolatokat is ébresztenek. A hamis tényekre való hivatkozást okozhatja a bíróság tévedése, a bíróság figyelmetlensége, mely önmagában nem alapoz meg minden esetben Alkotmányjogi panaszt. Amennyiben azonban egy ügyben bizonyíthatóan több ilyen eset fordul elő, mely az egész eljárást összességében tévútra viszi, az már tisztességtelen bírósági eljárást kell hogy jelentsen! Hiszen a bírósági eljárás minden mozzanatában meg kell, hogy feleljen az alapelvi rendelkezéseknek.

2. Formai követelmény

Az eljárás keretében biztosítani kell, hogy mindenki egyenlő és azonos esélyekkel vehessen részt az eljárásban: a tisztességes eljárás lényege, hogy minden fél azonos jogokat gyakorol és minden felet azonos kötelezettségek terhelnek. Biztosítani kell annak lehetőségét, hogy mindkét fél részletesen kifejthesse jogi és ténybeli álláspontját, csatolhassa bizonyítékait, megismerhesse a másik fél beadványát, észrevételeket tehet, indítványokat terjeszthet elő, és ha ezek az alapelvek és feltételek teljesülnek, akkor a tisztességes eljáráshoz való jog nem sérül. (FIT-H-PJ-2008-810.; SZIT-H-GJ-2009-27.; A Polgári Perrendtartásról szóló törvény magyarázata I. kötet (szerk.: Szabó Imre, Magyar Hivatalos Közlönykiadó, Budapest, 2007.) 18. o.; A Polgári Perrendtartás magyarázata I. (szerk.: Németh János – Kiss Daisy, Complex Kiadó, Budapest, 2007.) 86-87. o.)

3. Az eljárás egészének értékelése

Az, hogy egy eljárás tisztességes volt-e, az eljárás egészének vizsgálatával állapítható meg (Ankerl kontra Svájc, § 38; Centro Europa 7 S.R.L. és di Stefano kontra Olaszország [GC], § 197).

A tisztességes eljáráshoz való jog olyan alkotmányos alapjogot jelent, amely egy komplex követelményrendszer testesít meg. Ebből fakadóan ezen követelmények teljesítése egy olyan minőséget jelent, amelyet csak az eljárás egészének a figyelembe vételével ítéltünk meg.

Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes.

Az Alaptörvény csak olyan eljárásra ad jogot, mely eljárás során a tényeket tényekként kezelik, a megtörtént eseményeket azok valóságában ítélik meg és az eljárás során az a cél vezérel, hogy az igazságot érvényre juttassák. Hiszen az anyagi igazság csak ilyen eljárás keretében tud érvényre jutni.

Álláspontom szerint egy olyan eljárás, amelyben a bíróság

-a magyar szavak és kifejezések jelentését önkényesen megváltoztatja,

-a szavak és kifejezések mögötti valós tartalmat átértelmezi,

-a valóságban megtörtént, egyértelműen bizonyított eseményeket nem a valóságnak megfelelően, hanem más eseménynek láttatja,

-az események valós időrendjét és egymáshoz való viszonyát megváltoztatja,

és mindezekre bírói döntést alapoz, nem tekinthető az anyagi igazság érvényre juttatásához szükséges tisztességes eljárásnak.

A jelen ügyben ezen mozzanatok mindegyike megtörtént a bírsági eljárás során.

III. A tájékoztatásban szerepel:

„Alkotmányjogi panaszában az Alaptörvény megsértett rendelkezéseként jelölte meg- többek között- az alaptörvény B cikk (1) bekezdését. Az alkotmányjogi panasz az Abtv 26-27. §-ai alapján csak az Alaptörvényben biztosított jogok védelmének eszköze. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény hatályba lépése után is fenntartotta korábbi értelmezését, amely szerint a jogbiztonság önmagában nem alapjog, így a B) cikk (1) bekezdésének sérelmére alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben -a visszaható hatályú jogalkotás, és a felkészülési idő hiánya esetén- lehet alapítani.”

A Jogalkotásról szól 2010. évi CXXX. törvény szerint:

15. §

(1) A jogszabályi rendelkezést – ha jogszabály eltérően nem rendelkezik – a hatálybalépését követően a) keletkezett tényekre és jogviszonyokra, valamint b) megkezdett eljárási cselekményekre kell alkalmazni.

(2) A jogszabályi rendelkezést – ha jogszabály eltérően nem rendelkezik – a hatálya alatt a) keletkezett tényekre és jogviszonyokra, valamint b) megkezdett eljárási cselekményekre a jogszabályi rendelkezés hatályvesztését követően is alkalmazni kell.

Alkotmányjogi panasz indítványomat az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése vonatkozásában a következőképpen fogalmaztam meg:

„Indítványomat nem a normavilágosság elvére, hanem a jogintézmények működésének kiszámíthatóságára; a jogalkalmazás során felismerhető normatartalom, a jogkövetkezmények kiszámíthatósága, a jogszabályok egységes értelmezése követelményére, a bíróságok ezen jogok védelmezésének köteletségére alapítom.” 8. oldal vége

Bár ezek a felsorolt jogok mindegyike a jogállamiság, a jogbiztonság részét képezik, melyeket az Alkotmánybíróság kialakított gyakorlata és értelmezése szerint valóban nem tekint alapjognak, indítványomban a visszaható jogalkotás tilalmára való hivatkozás is megjelenik (9. oldal 1. bek.)”

Alkotmányjogi panaszom 26. oldal 4.2.3.8. *A döntés elvi tartalma* pontjában részletesen kifejtem, hogy a Kúria elvi döntését miért tartom alaptörvény ellenesnek. Érveim között szerepel a visszaható jogalkotás tilalmába való ütközés is.

„A Kúria elvi döntésében (mely követendő és hivatkozható, bár nem tekinthető a szó szoros értelmében normának) utólag a fegyelmi eljárást és a fegyelmi határozatot idézőjeles „fegyelmi eljárás”-nak és idézőjeles „fegyelmi határozat”-nak minősítette át, és ehhez elvi döntést kapcsolt. Ez visszaható hatályú norma képzést jelent, mely alaptörvény ellenes.” 28. oldal 5. bekezdés

Alkotmányjogi panasz indítványom 5. oldalának végétől a 3. pontban soroltam fel az Alaptörvényben biztosított jogok megnevezését. A 10. oldalon a 3.5 pontban meghivatkoztam az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdését, amelyet a Kúria Mfv.I.10.563/2015/13 bírói döntésében (A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság részítélete) álláspontom szerint megsértett. Ez a hivatkozásom nem szerepelt a panasz indítványom elején a megsértett szabályok felsorolása között, és az Alkotmánybíróság főtárgyi tájékoztatóban sem említik meg.

Az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdése szerint:

„A Kúria a (2) bekezdésében meghatározottak mellett biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét, a bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz.”

Ezt a szabály a 7. alkotmánymódosítás után a 25. cikk (2) bekezdésében a következőképpen szerepel:

(„2) A rendes bíróságok döntenek büntetőügyben, magánjogi jogvitában és törvényben meghatározott egyéb ügyben. A rendes bírósági szervezet legfőbb szerve a Kúria, amely biztosítja a rendes bíróságok jogalkalmazásának egységét, a rendes bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz.”

Álláspontom szerint a Kúria elvi döntése tartalmilag és formailag sérti az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdését.

Alkotmányjogi panaszom 24. oldalán a 4.2.3.7.3. *a döntést a „fegyelmi eljárás” keretében történő vizsgálat előzte meg* pontjában részletesen kifejtem, hogy a Kúria elvi döntésében idézőjeles fogalmak használata miért alaptörvény ellenes.

Alkotmányjogi panaszom 6. old. utolsó bekezdése:

A szakjogi dogmatikára épülő konzekvens bírói gyakorlat közvetlenül csak akkor válhat alkotmánybírói felülvizsgálat tárgyává, ha az Alaptörvénnyel össze nem egyeztethető, a tudomány igazolt és elfogadott megállapításait is felülíró sérelem előidézésére alkalmas. 3077/2012 (VII.26) AB határozat indoklás [5-6]

Bár az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdés (Alaptörvény 7. módosítását követően a 25. cikk (2) bekezdés) hasonlóan a Nemzeti Hitvallás és a H) cikk (2)-(3) bekezdéséhez nem az Alaptörvény SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG fejezetéhez egyértelműen köthető alapjogi normákban szerepel, ezen rendelkezések megsértése álláspontom szerint sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog követelményét.

Az adott esetben a Kúria elvi döntéshozatala (elvi döntése) -mint bírói gyakorlat-az Alaptörvénnyel össze nem egyeztethető, mivel tartalmilag és formailag sérti az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdését, mely rögzíti a Kúria azon feladatát, hogy segíti a bíróságokat abban, hogy a jogszabályokat azonos módon értelmezzék és alkalmazzák.

A Kúria elvi döntése gátolja az azonos értelmezést, mivel új, a törvényben nem használt nyelvi

kifejezéseket alkot és használ (idézőjeles fogalmak), melyeket nem értelmez.

Álláspontom szerint egy nem egyértelmű, homályos, bizonytalan megfogalmazású jogegységi határozat elbizonytalanítja a bíróságokat a jogalkalmazásban, így az Alaptörvényben megfogalmazottal szemben a bíróságok jogalkalmazásának egységét nem segíti, hanem gátolja.

Ennek következtében a Kúria elvi döntése sérti a jogintézmények működésének kiszámíthatóságát; a jogalkalmazás során felismerhető normatartalmat, a jogkövetkezmények kiszámíthatóságát, a jogszabályok egységes értelmezésére követelményét, a bíróságok ezen jogok védelmezésének köteleességét.

Ebből adódóan sérül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jutás esélye, mely alkotmányos alapjog.

A jelen esetben a bírósági döntés a tudomány igazolt és elfogadott megállapításait is felülíró sérelem előidézésére volt alkalmas.

IV. A tájékoztatásban szerepel

„Beadványa nem tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető érvekkel alátámasztott indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntések miért ellentétesek az alaptörvény hivatkozott rendelkezésével. Felhívom a figyelmét, hogy indokolásnak célszerű kiterjednie az Alaptörvénynek az alkotmányjogi panaszban hivatkozott valamennyi rendelkezésére, illetve arra, hogy azokat miért és mennyiben sértik a támadott bírói döntések.”

A következőkben felsorolom azokat a bírói döntéseket és tényállításokat, amelyek álláspontom szerint ellentétesek az Alaptörvénnyel. Az egyes bírói döntéseket követi, hogy mely alaptörvényi rendelkezéssel ellentétes a bírói döntés, majd ennek indoklása következik. A megsértett alaptörvényi normák között továbbra is emlitem azokat a rendelkezéseket, amelyek nem az Alaptörvény SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG fejezetéhez köthető alapjogi normák, bízva abban, hogy Alkotmányjogi panaszom elbírálása során az Alkotmánybíróság mérlegeli és elfogadja jelen hiánypótló beadványom I.-II.-III. pontjaiban megfogalmazott érvelést. A felsorolásban utalok az Alkotmányjogi panaszban megfogalmazott érvekre és indokokra is.

1. Bírósági döntés (Alkotmányjogi panasz 15. oldal 4.2.1. pont)

A Kúria Mfv.I.10.563/2015/13 sz. részítéletében a felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállásban a 8. pontban megállapította, hogy

„A fegyelmi tanács 2010. szeptember 23-án kelt határozatával a felperes munkaviszonyát „fegyelmi határozattal” megszüntette. A döntés jogalapjaként a Munka törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (régi Mt.) 96.§-ának (1) bekezdés a) pontjában rögzítettek megsértését jelölte meg hivatkozva a munkaszerződés 5. pontjában, valamint a kollektív szerződés V. fejezet 39.§(10) bekezdés e) pontjában rögzítettekre. A határozatot kizárólag a munkáltatói jogkör gyakorlója írta alá. (8. pont)”

Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság I.M.753/2010/72 számú ítélete 21. oldal 4.bekezdés:

„ Tekintve, hogy a felperes munkaviszonya ténylegesen a régi Mt. 96.§ (1) bekezdésére alapított rendkívüli felmondás jogcímén szűnt meg, a munkaviszony megszüntetése időelőtti végrehajtásával kapcsolatos felperesi kifogások ugyancsak alaptalanok.”

A bíróság állást foglalt, hogy nem fegyelmi tanács által hozott határozat meghozatalára került sor, hanem a jogkörgyakorló által hozott rendkívüli felmondásra.

Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Mf.20.677/2016/11. számú ítéletének 4. oldal 3. bekezdése:

„A másodfokú bíróság a fellebbezésben megjelölt sorrendben vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság a felmondási okok valós és okszerű voltát helyesen ítélte –e meg.”

8. oldal 5. bekezdés:

„A rendeltetésellenes joggyakorlás körében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel maradéktalanul egyetért. Önmagában az a tény, hogy a vizsgálat megindítása és a munkáltatói intézkedés meghozatala közötti időszakban az alperes a felperesnek a munkaviszony közös megegyezésével való megszüntetését ajánlotta, nem eredményezheti annak megállapítását, hogy a munkáltató rendeltetésellenesen gyakorolta a felmondáshoz fűződő jogát.”

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság Mfv. I. 10.299/2017/11. számú ítélete 4. oldal 13. pont:

„A fegyelmi tanács 2010. szeptember 23.-ai keltezéssel a felperes munkaviszonyát fegyelmi határozattal szüntette meg. A döntés jogalapjaként a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 96. §-ának (1) bekezdés a) pontját jelölték meg hivatkozva a munkaszerződés 5. pontja, a Kollektív Szerződés V. fejezet 39. § (10) bekezdés e) pontjára. A határozatot kizárólag a munkáltatói jogkörgyakorlója írta alá.”

24. pont :

„Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a „fegyelmi döntés” a munkáltatói jogkör gyakorlójától származik, megfelel a rendkívüli felmondás törvényi követelményének figyelemmel arra is, hogy az arra irányadó határidők megtartottak. A felperes az osztályvezetői munkaköréből fakadó lényeges kötelezettségeit súlyosan gondatlanul és jelentős mértékben megszegte, így a munkáltató alappal élt a rendkívüli felmondás jogával.”

14. oldal 96. pont második mondatától:

„ A törvényszék helytállóan foglalt állást arról, hogy a felperes munkaviszonyát megszüntető intézkedés nem fegyelmi büntetés, hanem a munkáltatói jogkörgyakorló által egy személyben meghozható rendkívüli felmondás volt, így már a panaszbeadványban foglaltak, illetve a kétszeri osztályértekezleten elhangzottak alapján felmerülhetett benne a munkaviszony azonnali hatályú megszüntetésének lehetősége, és felajánlhatta a felperes részére a közös megegyezést is. Ezt az elgondolását nem teszi jogellenessé, hogy ennek alátámasztása érdekében „a fegyelmi tárgyalást lefolytatták, és az ott elhangzottak alapján a jogkörgyakorló ezen szándéka megerősítést nyert.”

A bíróság döntése, állítása sérti az Alaptörvényt

- XXVIII. cikk (1) bekezdését, a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot,
- Nemzeti hitvallásában megfogalmazottakat,
- H) cikk 2 és 3. bekezdését

- B) cikk (1) bekezdését
- 25. cikk (3) bekezdését

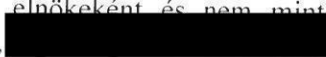
Indoklás:

A részletes indoklást bizonyítékokkal alátámasztva az Alkotmányjogi panasz 15. oldal 4.2.1. pontja tartalmazza, melyet kiegészíték jelen hiánypótlás I., II., és II. pontjában megfogalmazott érveléssel.

A bíróságok által a fentiekben megállapított tényállás iratellenes, torzított, nem felel meg a bizonyított tényeknek.

- A fegyelmi tanács a felperes munkaviszonyát nem idézőjeles „fegyelmi határozat”-tal, hanem idézőjel nélküli, valódi, a Kollektív Szerződésben szabályozott fegyelmi határozattal szüntette meg.

- A döntés jogalapjaként a fegyelmi tanács nem az Mt. 96. §-át jelölte meg, hanem a Kollektív Szerződés fegyelmi szabályzatában szereplő büntetést alkalmazva hozta meg döntését, tehát ez tekintendő a döntés jogalapjának.

- A határozatot a munkáltatói jogkör gyakorlója a Fegyelmi Tanács elnökeként és nem mint munkáltató írta alá. (16.sz. melléklet, fegyelmi határozat bevezető része: „ 2010. szeptember 23. napján megtartott fegyelmi tárgyaláson zárt tanácskozással meghozta, majd kihirdette az alábbi határozatot”

Egyértelmű a fenti szövegből, hogy a Fegyelmi Tanács és nem a munkáltatói jogkör gyakorlója hozta a határozatot. Az aláírás alatt is az szerepel, hogy a „Fegyelmi Tanács elnöke”.

Mivel a bizonyítási eszközökkel a bírósági eljárás során egyértelműen igazolt tényeket maguk a bíróságok másították meg, és döntéseiket ezen megváltoztatott, valótlán tényekre alapították, eljárásuk tisztességtelen, alapjogot sértő. Ezzel a Kúria, a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, a Székesfehérvári Törvényszék –a továbbiakban bíróság– megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését.

Az idézőjeles „fegyelmi határozat” kifejezés használata miatt sérült az Alaptörvény H) cikk (2)-(3) megfogalmazott nyilatkozat -a magyar nyelv védelme.

A nem értelmezett, idézőjeles „fegyelmi határozat” kifejezés használata jogbizonytalanságot okoz, sérül a jogszabályok egységes értelmezésének követelménye, ezzel sérül az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése.

A megmásított tények miatt sérült az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, a jogbiztonság, melynek eleme a jogintézmények működésének kiszámíthatósága, a bíróságoknak ezen jog védelmezésének kötelessége.

A bíróság eljárása során kimutathatóan nem törekedett az anyagi igazság érvényre juttatására, igazolt tényeket önkényesen megváltoztatott, döntéseit iratellenes megállapításokra alapozta, ezzel megsértette az Alaptörvény Nemzeti Hitvallásában megfogalmazott cél -az igazság kiteljesítése- nyilatkozatát.

Az idézőjeles „fegyelmi határozat” kifejezés használata a jogi bizonytalanságot okoz, ezzel a Kúria megsértette az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdés, mely szerint a Kúriai feladata, hogy biztosítsa a bíróságok jogalkalmazásának egységét.

A magyar nyelv elleni támadás, a jogbizonytalanság keltése, az anyagi igazság érvényre juttatására való törekvés semmibe vétele, a jogalkalmazás egységének gátlása ellentétesek a vonatkozó alaptörvényi rendelkezésekkel, és tisztességtelen bírósági eljáráshoz vezetnek.

2. Bírósági döntés (Alkotmányjogi panasz 20. oldal 4.2.3.6. pont)

A Kúria Mfv.I.10.563/2015/13 sz. részítéletében az „A Kúria döntése és jogi indokai” fejezetének megállapításai között szerepel a következő állítás:

4.2.3.6. Az elsőfokú bíróság állapította meg helytállóan, hogy a munkáltató az Mt. 96. § (4) bekezdésében írt határidő betartása mellett a munkáltatói jogkör gyakorlójának aláírásával hozta meg intézkedését. A jogvita eldöntése során annak nem volt jelentősége, hogy a fegyelmi tanács tagjait a munkáltatói jogkör gyakorlója meghallgatta, véleményüket kikérte a döntés meghozatala előtt. (Kúria részítélet 70. pont)

Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Mf.20.677/2016/11. számú ítéletének 3. oldal

4.bekezdése:

„A Kúria leszögezte, hogy a munkáltatói intézkedést nem elnevezése, hanem tartalma szerint kell elbírálni, és tévedett a másodfokú bíróság amikor a munkáltatói intézkedést fegyelmi határozatnak, az abban foglalt szankciót fegyelmi büntetésnek tekintette, mert az ténylegesen rendkívüli felmondásnak minősült. Rögzítette, hogy a munkáltatói intézkedést a munkáltatói jogkörgyakorló hozta meg, amely megfelel az eljárási, alaki követelményeknek, így a megismételt eljárásban kizárólag azt kell vizsgálni, hogy a felperes terhére rótt köteleességszegések egyenkénti és összességükben indokoltan vezettek-e a rendkívüli felmondás kiadásához, történt-e rendeltetésellenes joggyakorlás.”

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság Mfv. I. 10.299/2017/11.számú ítélete 4. oldal 24.pont:

„Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a „fegyelmi döntés” a munkáltatói jogkör gyakorlójától származik, megfelel a rendkívüli felmondás törvényi követelményének figyelemmel arra is, hogy az arra irányadó határidők megtartottak. A felperes az osztályvezetői munkaköréből fakadó lényeges kötelezettségeit súlyosan gondatlanul és jelentős mértékben megszegte, így a munkáltató alappal élt a rendkívüli felmondás jogával.”

87. pont:

„ Jelen esetben az eljáró bíróságok a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelése során nyilvánvalóan és alapvetően téves következtetésre nem jutottak, ezért a felülvizsgálati kérelem jogszabálysértés megállapítására nem adott módot.”

96. pont második mondatától:

„ A törvényszék helytállóan foglalt állást arról, hogy a felperes munkaviszonyát megszüntető intézkedés nem fegyelmi büntetés, hanem a munkáltatói jogkörgyakorló által egy személyben meghozható rendkívüli felmondás volt, így már a panaszbeadványban foglaltak, illetve a kétszeri osztályértékeztelen elhangzottak alapján felmerülhetett benne a munkaviszony azonnali hatályú megszüntetésének lehetősége, és felajánlhatta a felperes részére a közös megegyezést is. Ezt az elgondolását nem teszi jogellenessé, hogy ennek alátámasztása érdekében „a fegyelmi tárgyalást lefolytatták, és az ott elhangzottak alapján a jogkörgyakorló ezen szándéka megerősítést nyert.”

A bíróságok döntése, állításai sértik az Alaptörvényt

- XXVIII. cikk (1) bekezdését, a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot,
- Nemzeti hitvallásában megfogalmazottakat,
- B) cikk (1) bekezdését

Indoklás:

A részletes indoklást bizonyítékokkal alátámasztva az Alkotmányjogi panasz 20. oldal 4.2.3.6. pont tartalmazza, melyet kiegészíték jelen hiánypótlás I., II., és II. pontjában megfogalmazott érveléssel.

A bíróságok megállapításai iratellenesek. A „hozta meg” kifejezésben az ige ragozása egyes szám 3. személynek felel meg, és azt jelzi, hogy a munkáltató maga hozta meg intézkedését. Ez nem felel meg a valóságnak. Nem a munkáltató hozta meg intézkedését. A munkáltató nem egyszemélyben döntött és intézkedett. A valóságban az intézkedést, a fegyelmi határozatot a fegyelmi tanács hozta, nem a munkáltató, a fegyelmi tanács elnöke ebben a minőségében írta alá a határozatot. „**[REDACTED]** **[REDACTED]** **[REDACTED]** **[REDACTED]** 2010. szeptember 23. napján megtartott fegyelmi tárgyaláson zárt tanácskozásban meghozta, majd kihirdette az alábbi határozatot” (16.sz. melléklet bevezető része)

Egy hivatalos, az érintett által aláírt és lepecsételt okirattal (16 sz. melléklet, Fegyelmi Határozat) egyértelműen bizonyított tény és az ennek megfelelő valós, mindenki által tudott és bizonyítottan megtörtént események bíróság által történő megkérdőjelezése és átértelmezése a bíróság mérlegelésének lehetőségén való túlterjeszkedést jelent.

A bíróság az igazolt tényeket nem másíthatja meg, és pláne nem használhatja fel ezen általa megmásított tényeket döntésének indokaként. Ha ezt megteszi, mint jelen esetben megtette, sérül a tisztességes eljáráshoz való jog.- XXVIII. cikk (1) bekezdése.

Az iratellenesség ellentétes az anyagi igazság érvényre juttatására való törekvéssel (Nemzeti Hitvallás) és a jogbiztonsággal (B) cikk (1) bekezdés).

3. Bírósági döntés (Alkotmányjogi panasz 21. oldal 4.2.3.7. pont)

A Kúria Mfv.I.10.563/2015/13 sz. részítéletében az „A Kúria döntése és jogi indokai” fejezetének megállapításai között szerepel a következő állítás:

„A munkáltató a jogviszonyt megszüntető intézkedésében egyértelműen rögzítette, hogy az –egyebek mellett- az Mt. 96.§-ának (1) bekezdésén alapul, és döntésének részletes indokát is adta, mely megfelelt a törvényi előírásoknak. Ebből következően az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett arra, hogy az intézkedés jogellenességéhez nem vezethet az, miszerint a döntést a „fegyelmi eljárás” keretében történő vizsgálat előzte meg, mivel az egyébként mindenben megfelelt a törvényi elvárásoknak, jogszabály pedig kizáró feltételt nem rögzít. (Kúria részítélet 71. pont)”

A Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság I.M.753/2010/72. számú ítéletének 18. oldal első bekezdése:

„A felperes által előtérbe helyezett azon elvi kérdés mikénti megítélésének, hogy fegyelmi eljárás keretében rendkívüli felmondás alkalmazásának lehet-e helye, azért nincs perdöntő jelentősége, mert amennyiben a jogkörgyakorló által a konkrét perbeli esetben alkalmazott rendkívüli felmondás a törvény irányadó követelményeinek minden egyéb szempontból megfelel, úgy az intézkedés

jogellenességének megállapításához nem vezethet az, hogy e döntést egyébként a felelősség fegyelmi eljárás keretében történő vizsgálata előzte meg.

Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Mf.20.677/2016/11. számú ítéletének 3. oldal

4.bekezdése:

„A Kúria leszögezte, hogy a munkáltatói intézkedést nem elnevezése, hanem tartalma szerint kell elbírálni, és tévedett a másodfokú bíróság amikor a munkáltatói intézkedést fegyelmi határozatnak, az abban foglalt szankciót fegyelmi büntetésnek tekintette, mert az ténylegesen rendkívüli felmondásnak minősült. Rögzítette, hogy a munkáltatói intézkedést a munkáltatói jogkörgyakorló hozta meg, amely megfelel az eljárási, alaki követelményeknek, így a megismételt eljárásban kizárólag azt kell vizsgálni, hogy a felperes terhére rótt köteleességszegések egyenkénti és összességükben indokoltan vezettek-e a rendkívüli felmondás kiadásához, történt-e rendeltetésellenes joggyakorlás.”

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság Mfv. I. 10.299/2017/11.számú ítélete 14. oldal 96. pont második mondatától:

„ A törvényszék helytállóan foglalt állást arról, hogy a felperes munkaviszonyát megszüntető intézkedés nem fegyelmi büntetés, hanem a munkáltatói jogkörgyakorló által egy személyben meghozható rendkívüli felmondás volt, így már a panaszbeadványban foglaltak, illetve a kétszeri osztályértekezleten elhangzottak alapján felmerülhetett benne a munkaviszony azonnali hatályú megszüntetésének lehetősége, és felajánlhatta a felperes részére a közös megegyezést is. Ezt az elgondolását nem teszi jogellenessé, hogy ennek alátámasztása érdekében „a fegyelmi tárgyalást lefolytatták, és az ott elhangzottak alapján a jogkörgyakorló ezen szándéka megerősítést nyert.”

A bíróságok döntései, állításai sértik az Alaptörvényt

- XXVIII. cikk (1) bekezdését, a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot,
- B) cikk (1) bekezdését.
- Nemzeti hitvallásában megfogalmazottakat.
- 25. cikk (3) bekezdését
- H) cikk 2 és 3. bekezdését

Indoklás:

A részletes indoklást bizonyítékokkal alátámasztva az Alkotmányjogi panasz 21. oldal 4.2.3.7.1; a 23. oldal 4.2.3.7.2. és a 24. oldal 4.2.3.7.3 pont tartalmazza, melyet kiegészíték jelen hiánypótlás I., II., és II. pontjában megfogalmazott érveléssel.

Nem felel meg a valóságnak hogy a munkáltató a jogviszonyt megszüntető intézkedésében egyértelműen rögzítette, hogy az –egyebek mellett- az Mt. 96.§-ának (1) bekezdésén alapul.

A jogviszonyt megszüntető intézkedésben -fegyelmi határozatban- maga a munkáltató nem rögzített semmit. A fegyelmi határozatot nem a munkáltató, hanem a fegyelmi tanács hozta.

A jogviszonyt megszüntető intézkedésben -fegyelmi határozatban- a fegyelmi tanács rögzítette, hogy „fegyelmi tárgyaláson zárt tanácskozásban meghozta, majd nyilvánosan kihirdette” határozatát, a

„KSZ. V. fejezet 39. § (10) bekezdés e) pontjában rögzített fegyelmi büntetést alkalmazva”.(16.sz. melléklet Fegyelmi határozat rendelkező rész)

A rendkívüli felmondás döntését a fegyelmi tanács a Kollektív Szerződés Fegyelmi Szabályzatában rögzített fegyelmi büntetésre alapozta, nem pedig az Mt. 96. §-ára. A fegyelmi határozatban ez egyértelműen megfogalmazásra került.

Hamis az a tényállítás, hogy a döntést a „fegyelmi eljárás” keretében történő vizsgálat előzte meg. Ez a megállapítás nem a valós történésekből, eseményekből indul ki, nem a valóságon alapszik. A konkrét esetben az alkalmazott rendkívüli felmondás döntését a fegyelmi eljárás nem megelőzte, hanem a döntés magának a fegyelmi eljárásnak a befejező részeként megfogalmazott fegyelmi határozatban jelent meg, azaz a fegyelmi eljáráshoz tartozott.

A Kúria az idézőjelbe tett „fegyelmi eljárás” kifejezéssel nem idézte a Kollektív Szerződés szabályai szerint valóságban lefolytatott fegyelmi eljárást, hanem új fogalmat-kifejezést alkotott, az idézőjeles „fegyelmi eljárás” fogalmát. A kórház Kollektív Szerződésében és a lefolytatott fegyelmi eljárás teljes iratanyagában a fegyelmi eljárás minden esetben idézőjel nélkül jelenik meg. Az idézőjelbe tett „fegyelmi eljárás” fogalmának értelmezését a Kúria nem adta meg.

Egy hivatalos, az érintett által aláírt és lepecsételt okirattal egyértelműen bizonyított tény és az ennek megfelelő valós, mindenki által tudott és bizonyítottan megtörtént események bíróság által történő megkérdőjelezése és ártértelezése a bíróság mérlegelésének lehetőségén való túlterjeszkedést jelent.

A tények utólagos és önkényes megváltoztatása ellentétes az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljárással.

A múlt, a tények meghamisítása, a valós történések, események egymáshoz való tartozásának, viszonyának, az események valós időrendjének utólagos megváltoztatása sérti a jogintézmények működésének kiszámíthatóságát, a jogalkalmazás során felismerhető normatartalom és a jogkövetkezmények kiszámíthatóságát, a jogszabályok egységes értelmezésének követelményét és a bíróságok ezen jogok védelmezésének köteleességét, mely ellentétes az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével. Mivel a Kúria, a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, a Székesfehérvári Törvényszék, a valós tényállást megváltoztatta, a valóságban megtörtént eseményeket nem a valóságnak megfelelően láttatta, az események egymáshoz való viszonyát, valós időrendjét megváltoztatta, sérült az anyagi igazság érvényre juttatásához szükséges és alkalmas eljárás és a tisztességes ügyintézés folyamata, mely ellentétes az Alaptörvény Nemzeti hitvallás fejezetében rögzített az igazság, a szabadság kiteljesítése. Az Alaptörvény ezen cikkeinek sértése közvetlenül sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot.

Az Alaptörvény államszervezeti részében rögzíti a Kúria azon feladatát, hogy segíti a bíróságokat abban, hogy a jogszabályokat azonos módon értelmezzék és alkalmazzák. Az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdése szerint a Kúria a (2) bekezdésben meghatározottak mellett biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét.

A Kúria részvétele nem segíti az azonos értelmezést, mivel

- új, a törvényben nem használt nyelvi kifejezéseket alkot és használ (idézőjeles fogalmak), melyeket nem értelmez,
- a valóságot álvalósággá változtatja (a Kúria szerint a fegyelmi eljárás nem valódi fegyelmi eljárás volt, hanem idézőjeles „fegyelmi eljárás”),
- egy ismert és törvényben egyértelműen meghatározott helyzetre (Mt. 109.§ (1) bek.) alkalmazott fogalmat (fegyelmi eljárás fogalma, melynek szabályrendszerét a törvénynek megfelelően a Kollektív Szerződésben részletesen meghatároznak) más jogintézményre, eljárásra (Mt.96.§ szerinti rendkívüli felmondás) is alkalmazhatónak tart.

Ezzel a Kúria sérti az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdését.

A H) cikk 2 és 3. bekezdésének sértését az idézőjeles kifejezések következtelen használata, azok értelmezésének hiánya testesíti meg jelentős jogi bizonytalanságot indukálva, mely a tisztességes eljárás követelményének teljesítését lehetetleníti el.

4. Bíróági döntés (Alkotmányjogi panasz 26. oldal 4.2.3.8. pont)

A Kúria Mfv.I.10.563/2015/13 sz. részítéletében az „*A döntés elvi tartalma*” fejezetének megállapítása:

„Az 1992. évi XXII. törvény (rég. Mt.) hatálya alá tartozó munkavállalók esetén a rendkívüli felmondásra előírt törvényi szabályozás irányadó akkor is, ha a munkáltató „fegyelmi eljárás” keretében tisztázta a körülményeket, és „fegyelmi határozatot” hozott, amelyet az Mt. 96.§ (1) bekezdésében foglaltakra alapított.

Az intézkedés ebben az esetben is csak akkor jogszerű, ha a munkáltatói jogkörgyakorlótól származott, meghozatalának időpontja megfelelt a törvényben előírtaknak, továbbá indokolást tartalmazott [Mt. 96.§ (1) és (4) bekezdés].”

A bíróság döntése, állítása sérti az Alaptörvényt

- XXVIII. cikk (1) bekezdését, a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot,
- B) cikk (1) bekezdését, a visszaható hatályú jogalkotás vonatkozásában is.
- Nemzeti hitvallásában megfogalmazottakat.
- 25. cikk (3) bekezdését
- H) cikk 2 és 3. bekezdését

Indoklás:

A részletes indoklást bizonyítékokkal alátámasztva az Alkotmányjogi panasz 26. oldal 4.2.3.8. pont tartalmazza, melyet kiegészíték jelen hiánypótlás I., II., és II. pontjában megfogalmazott érveléssel.

- A perbeli esetben a munkáltató nem idézőjeles „fegyelmi eljárás” keretében tisztázta a körülményeket, hanem a Kollektív Szerződés szabályrendszerére alapozottan indította el a fegyelmi eljárást.
- A perbeli esetben nem a munkáltató tisztázta „fegyelmi eljárás” keretében a körülményeket, hanem a fegyelmi tanács. (15.számú melléklet. Jegyzőkönyv a Fegyelmi Tanács üléséről)
- A perbeli esetben a munkáltató nem hozott idézőjeles „fegyelmi határozatot”, hanem a Kollektív Szerződés szabályrendszerében rögzített fegyelmi eljárás során, annak keretén belül a fegyelmi tanács hozott a szabályrendszernek megfelelő fegyelmi határozatot (idézőjel nélkül).
- A perbeli esetben a munkáltató a döntését nem az Mt. 96.§ (1) bekezdésére alapította, hanem a fegyelmi tanács alapította a döntését a Kollektív Szerződés fegyelmi szabályzatára, az abban szereplő büntetési típusok közül választva.

A Kúriai eljárásra alapozott elvi döntésben hamis megállapítások szerepelnek.

Részítéletében megfogalmazott elvi tartalmú döntésében a Kúria új, a jogirodalomban fel nem lelhető fogalmakat vezetett be, új kifejezéseket alkotott, jelnyelvi megjelenésében az idézőjeles „fegyelmi eljárás” és az idézőjeles „fegyelmi határozat” fogalmát. Ezen idézőjelbe tett fogalmak értelmezését nem adta meg.

Azzal, hogy a Kúria az elvi döntés szintjére emelte az eljárás során bizonyított valós tények sorozatos meghamisítását, és ennek alátámasztására önmaga által kreált, nyelvileg és jogtechnikailag nem egyértelműen meghatározott, félreértelmezhető fogalmakat használva új szabályt -elvi döntést- alkotott, megsértette az Alaptörvény - B) cikk (1) bekezdésében megfogalmazott jogállamiság elvét. A Kúria elvi döntése sérti a jogintézmények működésének kiszámíthatóságát; a jogalkalmazás során felismerhető normatartalmat, a jogkövetkezmények kiszámíthatóságát, a jogszabályok egységes értelmezésére követelményét, a bíróságok ezen jogok védelmezésének köteleességét. A Kúria elvi döntése a visszaható jogalkotás tilalmába ütközik.

- 25. cikk (3) bekezdését, mely a Kúria feladatává teszi, hogy biztosítsa a bíróságok jogalkalmazásának egységét. Elvi döntésével a Kúria a bíróságok jogalkalmazásának egysége ellen hatott.

- Nemzeti Hitvallás részében az igazság kiteljesítését célként megfogalmazott eszméjét. A Kúria elvi döntése ellentétes az anyagi igazság érvényre juttatásához szükséges és alkalmas eljáráshoz való joggal.

- az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, mely szerint mindenkinek joga van a tisztességes bírósági eljáráshoz. Az igazolt, bizonyítékokkal alátámasztott tények, valós történések bíróság által történő lényegi megváltoztatása, és ezen megváltoztatott tényekre alapozott bírósági döntések tisztességtelen bírósági eljárást jelentenek.

- az Alaptörvény H) cikkét, mely a magyar nyelv és a magyar jelnyelv védelmét önmeghatározó normaként rögzíti.

Ezen Alaptörvényi rendelkezések közül a – a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság I.M.753/2010/72. számú ítélete, a Kúria Mfv.I.10.563/2015/13 sz. részitélete szerinti döntésben a visszaható jogalkotás és a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog – a későbbi (Székesfehérvári Törvényszék 2.Mf.20.677/2016/11. számú, és az azt hatályában fenntartó Kúria Mfv.I.10.299/2017/11 számú) bírói döntést érdemben befolyásoló- megsértése megalapozza alkotmányjogi panasz eljárás lefolytatását. Emellett álláspontom szerint a meghivatkozott többi alaptörvényi rendelkezések megsértéséből összességében is levezethető a tisztességes eljáráshoz való jog -mint alapjogi norma- megsértése, és ebből következőleg az alkotmányjogi panasz indítványban felsorolt ítéletek alaptörvény-ellenesek.

Fentiek alapján kérem, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság az előterjesztett Alkotmányjogi panaszt a jelen kiegészítéssel és pontosítással együtt szíveskedjen érdemben elbírálni, és az indítványban előterjesztett kérelemnek (alkotmányjogi panasz indítvány 1. oldal) helyt adni.

Dunaújváros, 2018. szeptember 28.

Tisztelettel:

Dr.Szendrényi Vilmos

indítványozó képviselőként

Dr.Borbás Péter

ügyvéd

 **Dr. Borbás Péter**
ügyvéd
2400 Dunaújváros, Vasmű út 39. 3/305.
Tel.: 06 (25) 281-716
E-mail: drborbas@vnet.hu

